

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Spes & Fiducia, Cuius Iudicisqve Dei, Erga Homines In Hac
Vita Existentes, Firmata**

Stengel, Georg

[S.l.], 1645

§. 7. Aristomenem aquila portat, vulpes carcere liberat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49823](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49823)

compensavit. Quod beneficium longè inexpectatius est in lupo, qui puellam adultam inuasit, dentibus brachium illius tenens; quam cum secum traheret, quoties illa clamare coepit, clamantem durius pressit, & tacenti pepercit. Quid plura? ducta est ab eo in siluam ad alium lupum, cuius gutturi os fuerat infixum; qui cum nimis torqueretur, per os alterius lupi manus puellæ in guttur hiantis mittitur, a qua os, quod inhaeserat, extrahitur. Sanatus verò mox cum suo collega puellam ad villam propriam reduxit.

§. VII.

Aristomenem aquila portat, vulpes carcere liberat.

Verùm hoc iterum, vti & aquilæ commemoratæ, gratitudinis & relati beneficii exemplum est; alia aquila, beneficio non accepto, benefica fuit; quin & vulpes, licet inuita, sed à Mundi Domino vel docta, vel ducta. Siquidem Pausanias author est, Aristomenem, miro ab aquila modo, è Ceada (sic altè dehiscentem foueam vocabant) liberatum. Cuius rei historia cum insolens sit, ac auditu perjucunda, placet verba scriptoris apponere. *Aristomenem, ait, qui sepè aliàs, idem & tunc Deus seruauit: cuius, qui res gestas magnificentius extollunt, aduolasse aquilam*

Cæsius
l. 10. c. 66.

Pausan.
lib. 4.

aquilam dicunt, qua cadentis corpus passis alis
 subiens, ita illum liberauerit, ut omni ex parte
 illasus ad eius barathri ima delatus fuerit. Fato
 certè nescio quo exitus ei è tetro illo hiatu mon-
 stratus est. Nam cum in imo iam specu consti-
 tisset, veste obuolutus decubuit, extremam,
 quam proximè adesse putabat, vitæ horam ex-
 pectans. Triduum erat ibi iam commoratus,
 cum audito strepitu quodam, reiecta facie, per
 sublustres tenebras, vulpem vidit cadauera ap-
 petentem. Cogitans itaq; per ostiolum omnino a-
 liquod bestiam illuc penetrasse, ut ea quantisper
 propiùs accederet, operiebatur. Id, cum, uti vole-
 bat, accidisset, feram manu altera comprehen-
 dit; altera, quoties se illa conuertisset, chla-
 mydem mordicus prensandam obijciebat, &
 currentem quidem, qua se via dabat, cursu
 consequebatur; trahendum verò se belluæ, per
 inuia, præbebat. Vidit postremò cuniculum ni-
 hilo ampliorem, quàm unde posset vulpes eua-
 dere, per quem luminis se aliquid ostendebat.
 Per illum quadrupes, ut primùm dimisit eam
 quasi manu missam Aristomenes, lustrum suum
 repetijt. At ille angustam illam, & minimè per-
 niam cauernulam manibus aperiens intrans, ad
 suos tandem euasit. Fuit eius fortuna, cum ca-
 ptus est, mira & inopinata; maior enim viri spi-
 ritum

ritus erat, maior, ex rerum gestarum magnitudine, audacia, quam ut quisq; capi illum posse sperare debuerit. Sed nihil fuit admirabilius; nullum certius præstantiæ huiusce argumētum, quam quod è Ceada elabi potuerit. Huc vsque Pausanias. Nimirum sicut, qui, castigante Deo, in roibunt in inferiora terra, tradentur in manus gladij, & partes vulpium erunt; ita vicissim, pro quibus Deus pugnat, vel ipsis vulpibus hostes vastabunt, quod legimus Samsoni accidisse; qui, per faciferas vulpes, longè latèque incendit segetes Philisthæorum.

Ps. 62. II.

Iud. 15. 4.

§. VIII.

Omnia homini seruire, si Deus velit.

Ex eiusmodi historijs elucet varia diuine bonitatis iudicia. Nam 1. ostenditur, Deum in omnibus creaturis esse laudabilem, etiam ijs, quæ noxiæ vocantur. Hinc Dauid non ait tantùm: *Laudate Dominum de cælis, &c.* sed etiam: *Laudate Dominum de terra: dracones, & omnes abyssi: nec reges duntaxat, & omnes populos, Principes, & omnes iudices terra, sed etiam bestias, & vniuersa pecora, itémque serpentes ipsos in Dei laudes trahit.* 2. Si vtilia magis laudamus, demonstrat talibus euentis vniuersi Gubernator, posse se etiam de ipsis perniciosiss eruere hominum emolumenta.

Ps. 148. I.

lumenta.